

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

de Rev. Nelu Terpea

(continuare din numărul trecut)

18. EVANGHELIA DUPĂ MATEI

45. Aprecie după merit. (Mt.25:29). Marea majoritate a oamenilor erau fermieri. Cei ce aveau pământ mult, împărțeau pământul în parcele și după cum cumpănea el, le împărțea slujitorilor. El asigura pământul și sămânța, iar munca, în întregime, era a slujitorului. A treia parte a recoltei era a stăpânului, iar două treimi erau ale slujitorului.

Chiar de la început, pământul trebuia pregătit pentru semănat. Proprietarul pământului lua informații imediate asupra pământului și asupra lucrătorului. Dacă proprietarul observa activitate ineficientă la anumiți lucrători ai pământului, el era cel ce strica contractul (întotdeauna verbal) și refăcea împărțirea. Această realitate din viața poporului a stat la baza pildei talanților, cât și a afirmației Sale de la sfârșitul pildei: „*Celui ce are i se va da și va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua și ce are!*”

46. Mâna în blid. (Mt.26:21-23). Era un obicei al timpului ca la masă, funcție de numărul persoanelor să existe doar două sau trei castroane cu mâncare și tot atâtea linguri, dacă era vorba de supă. Probabil că la acea Cină, să fi fost două, cel mult trei castroane. Toți se foloseau de mână, nu de furculiță și cuțit; toți mâncau din aceleași castroane.

Acest obicei elimina orice fel de vrășmășie. Vrășmășia dintre doi îi determinau mai bine să rabde foamea decât să întindă amândoi mâna în acelaș blid. Se vede că în acea seară, la momentul la care se referă narațiunea, încă nimeni nu întinsese mâna în blid cu Domnul Isus, decât Iuda, vânzătorul. Când Domnul i-a anunțat că unul îl va vinde, toți au sărit să știe dacă nu cumva el este acela. Domnul a început să clarifice tabloul: „*Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde*”. Actul folosirii aceluiș castron era un act de prietenie. Domnul a intervenit intenționat demascând fățărnicia lui Iuda. Mai târziu, călăuzit de acelaș duh, Iuda îl va săruta, ca prieten.

47. Paharul morții. (Mt.26:39). Era cunoscut obiceiul ca cineva să-și omoare dușmanul prin otrăvire. Într-o petrecere comună, un servitor de încredere îi înmâna paharul cu vin în care s-a strecurat otrava. Dacă omul ar fi observat ceva, era de așteptat ca să aleagă una din două: ori bea paharul și va muri, ori el, la rândul lui, își va ataca dușmanul și-l va omorî.

În acel Paște, Domnul Isus a venit la Ierusalim să-și onoreze Tatăl, unde știa că dușmanul Lui, Diavolul, îi va întinde „paharul” morții. Acesta este motivul pentru care Domnul a cerut Tatălui să intervină, în a nu l se da „paharul” morții dacă este posibil.

48. Botezul în apă. (Mt.28:19). Unul din subiectele controversate între credințele creștine este și botezul în apă. Sunt unii care scufundă în apă, pe cel ce se botează, de trei ori, formulând întâi „în Numele Tatălui”, apoi, la scufundarea a doua „în Numele Fiului”, iar la sfârșit „în Numele Sfântului Duh”. Sunt creștini care formulează la început „Te botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt”. Având în vedere botezurile amintite de evanghelistul Luca, toate, „în Numele lui Isus”, sunt și din cei ce botează astfel, nefolosind formula amintită mai înainte.

Există și credințe în care botezul în apă este o ceremonie în care se folosește formulă amintită – separat, sau toată la un loc – dar nu are loc scufundarea în apă. Câțiva stropi din apa botezului sunt turnați cu paharul pe capul celui ce se botează de trei ori, dar tot atât de bine apa respectivă poate fi stropită ușor pe capul celui ce se botează.

Scufundarea în apă a fost practică în primul secol al creștinismului, iar cei ce se botezau au fost numai oameni maturi. Prin secolul al II-lea a apărut și botezul copiilor mici. S-a crezut că copiii moștenesc păcatul strămoșesc, adamic, iar în cazul în care vor muri de copii mici, ei nu vor merge în rai. Într-o astfel de încurcătură, aceasta a fost singura soluție. După multe secole, evanghelicii au readus practica de la început. De ce aceste schimbări?

Până aici am discutat numai istoria botezului. Pentru foarte mulți creștini nu exista învățătura despre botezuri (așa cum afirmă și autorul epistolei către Evrei (5:12-6:2), ci doar conștientizarea

practicării acestei porunci a Domnului Isus. Evanghelicii de mai târziu au descoperit definiția botezului scrisă în 1.Pt.3:21 și semnificația simbolică a botezului în Rm.6:3-5.

Există o singură dovadă scrisă despre botezul în apă practicat de către creștinismul timpuriu: Didahia. Limbajul folosit în această lucrare (care se vrea a fi „Învățăturile Apostolilor”) demască autorul ei ca fiind mult mai târziu decât se declară a fi. Așa că este extrem de greu să precizăm cum anume au botezat apostolii. Apelând la limba ebraică, termenul folosit este „mamodita”, tradus cu scufundare. Ioan Botezătorul a botezat, nu folosindu-se de o formulă, ci conștientizând, pe cei ce se botează, că actul în sine este un fel de declarație deschisă, în public, a pocăinței lor și a hotărârii lor de a trăi o viață nouă pentru Dumnezeu. În felul acesta el a fost heraldul lui Hristos, care urma să predice botezul pocăinței ca o mărturisire a hotărârii lor.

49. Cuprinderea picioarelor. (Mt.28:9) Un alt obicei ciudat este cel descris cu ocazia întâlnirii Domnului Isus cu femeile venite la mormânt după înviere. Cel mare, în societate, făcea favoruri celui mic, dar câteodată, cel mic se arunca la picioarele celui mare și-i prindea tivitura de jos a hainei (așa cum făcuse și femeia bolnavă cu scurgere de sânge, de doisprezece ani). Prin acest act, cel mic se declară a fi „la picioarele” celui mare. Actul proșternerii putea fi determinat de mai multe motive și putea însemna mai multe lucruri. Dar dacă cel mic cuprinde picioarele celui mare, îi comunica prin aceasta un sentiment de dragoste, de prețuire: „Pentru mine nimic nu prețuiește atât de mult ca prezența ta”. Acest act de respect și prețuire nu conținea sărutul picioarelor, ci cel mult atingerea picioarelor acestuia cu fruntea.

VA URMA